

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **Bc. J. S.**, zastoupeného Mgr. Zbyňkem Čermákem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Pardubická 298, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Wonkova 1142, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 9. 2008, č. j. 30 Ca 64/2008 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28.2.2008, č. j. 3363/DS/2008/GL (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl žalovaný odvolání žalobce a tím potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Trutnově ze dne 16. 1. 2008, č. j. SPR-204/08-III-5-KAC/7. Tímto rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení řídicího oprávnění, a to na základě ustanovení § 102 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 29. 9. 2008, č. j. 30 Ca 64/2008 - 25, zamítl.

Krajský soud nejprve zrekapituloval relevantní právní úpravu zákona o silničním provozu ve znění před účinností zákona č. 411/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel

a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 411/2005 Sb.“), tj. do 30. 6. 2006 a po účinnosti zmiňovaného zákona, tj. od 1. 7. 2006. Nato konstatoval, že žalobce pozbyl řidičské oprávnění podle právní úpravy platné po 1. 7. 2006, a to přímo ze zákona podle ustanovení § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť mu byl rozsudkem Okresního soudu v Trutnově ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. 3 T 170/2005 (ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 9. 2006 – pozn. NSS), uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou let. Tento rozsudek nabyt právní moci dne 27. 9. 2006; k tomuto dni tudíž žalobce pozbyl řidičské oprávnění ze zákona. Ve správním řízení o vrácení řidičského oprávnění přinesl zákon č. 411/2005 Sb. novotu spočívající v tom, že pokud ode dne právní moci rozsudku nebo rozhodnutí, jímž došlo k uložení trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, uplynul více než jeden rok, musí žadatel o vrácení řidičského oprávnění prokázat svou zdravotní a odbornou způsobilost (§ 102 odst. 5 zákona o silničním provozu). O vrácení řidičského oprávnění rozhoduje příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle ustanovení § 94a zákona o silničním provozu.

Krajský soud vzal za nesporné, že žádost podal žalobce dne 16. 1. 2008, tj. více než jeden rok po právní moci rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 6. 6. 2006, č. j. 3 T 170/2005, a že správnímu orgánu neprokázal zdravotní a odbornou způsobilost. Tyto skutkové okolnosti žalobce ostatně nepochybněval. Žalobce však měl za to, že se na něj podmínka prokazování zdravotní a odborné způsobilosti podle ustanovení § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu nemůže vztahovat, neboť se jednání, pro které mu byl trest zákazu činnosti uložen, dopustil před účinností zákona č. 411/2005 Sb., tj. před 1. 7. 2006. S tímto právním názorem se však krajský soud neztotožnil.

Žalobce namítal, že novelizované znění zákona o silničním provozu neupravuje zvláštním způsobem postup při vrácení řidičských oprávnění osobám, která se skutkových jednání, zapříčínujících odebrání řidičského oprávnění, dopustily před 1. 7. 2006, avšak sankce jim byla pravomocně uložena až po tomto datu. Dle krajského soudu k takovéto zvláštní právní úpravě nebylo nutno přistupovat. Pro správní řízení o vrácení řidičského oprávnění zahájené na základě žádosti žadatele podané po účinnosti zákona č. 411/2005 Sb., tedy po 1. 7. 2006, platí totiž podmínky stanovené tímto zákonem, tj. podmínky platné ke dni zahájení správního řízení. Není rozhodující, že k jednání, za které byl žadateli uložen trest nebo sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, došlo před 1. 7. 2006, ani to, zda rozhodnutí ukládající takový trest nebo sankci nabylo právní moci před nebo po tomto datu. Proto se žalobce mylí, pokud se domnívá, že by vůči němu byl uplatněn jiný postup v případě, kdy by rozhodnutí o uložení trestu nabylo právní moci před 1. 7. 2006; jiný by byl pouze postup při odebrání řidičského oprávnění. Proto správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepochybně, pokud po žalobci požadovali naplnění podmínky ustanovení § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu, a za situace jejího nenaplnění odmítli žádosti vyhovět. Obě rozhodnutí správních orgánů jsou rovněž srozumitelná a nelze je označit za nepřezkoumatelná. Argumentace žalobce ustanovením § 312 zákona o silničním provozu (správně § 132 zákona – pozn. NSS) byla nepřipadná, neboť toto ustanovení dopadalo na řízení zahájená před účinností zákona o silničním provozu jako takového. Krajský soud se konečně již nezabýval tím, zda správní orgány postupovaly vůči žalobci zákonným způsobem podle ustanovení § 123b zákona o silničním provozu, neboť se jedná o jinou problematiku, která není předmětem tohoto řízení a nemá na něj ani žádný dopad.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se explicitně o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) soudního

řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatelem je tvrzen i kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítá, že ustanovení § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu, které nabylo účinnosti dne 1. 7. 2006, bylo krajským soudem vyloženo v jeho neprospěch a s nepřiměřenou tvrdostí. Krajský soud se zabýval jen otázkou právní moci rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. 3 T 170/2005 (dne 27. 9. 2006), a dnem, kdy došlo k podání žádosti o vrácení řidičského oprávnění (16. 1. 2008), přičemž vůbec nepřihlédl k době, kdy došlo ke skutkovému jednání, za které byl stěžovateli uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Stěžovatel se dopustil protiprávního jednání před účinností zákona č. 411/2005 Sb., tj. před 1. 7. 2006. Po účinnosti zákona č. 411/2005 Sb. proto měla být na toto jednání aplikována zásada ochrany minulých právních skutečností, zejména právních konání (tzv. retroaktivita nepravá).

Stěžovatel má rovněž za to, že bylo nutno posuzovat, co bylo cílem novely zákona o silničním provozu, vtělené do zákona č. 411/2005 Sb.; v této souvislosti cituje bod II.4 důvodové zprávy k vládnímu návrhu tohoto zákona (ze dne 24. 11. 2004, sněmovní tisk 833/0) a dovozuje, že cílem novely zákona o silničním provozu bylo postihovat protiprávní jednání v dopravě, spáchaná až po nabytí účinnosti novely, tj. po 1. 7. 2006. Novela zákona o silničním provozu postrádá přechodná ustanovení, upravující postup správních orgánů v řízení o vrácení řidičských oprávnění v případech, kdy „bylo za spáchané skutkové jednání v dopravě před nabytím účinnosti novely silničního zákona rozhodnuto o zákazu řízení motorových vozidel před 1. 7. 2006 nebo po 1. 7. 2006, přičemž v této souvislosti nebylo popř. nemohlo být zahájeno řízení podle ustanovení § 94a silničního zákona účinného do 30. 6. 2006“. S ohledem na absenci přechodných ustanovení je novela zákona o silničním provozu vykládána nepřiměřeně tvrdě v neprospěch stěžovatele, zejména její ustanovení § 102 odst. 5.

Dále stěžovatel poukazuje na skutečnost, že vůči němu mělo být obdobným způsobem aplikováno ustanovení § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, tj. měl mu být zaznamenán příslušný počet bodů do evidenční karty řidiče; tak se však nestalo, jak vyplývá z výpisu evidenční karty řidiče ze dne 19. 3. 2008. Stěžovatel tak usuzuje na rozdílnou aplikaci zákona č. 411/2005 Sb. v jeho neprospěch, což ho uvádí do stavu právní nejistoty.

Na dalším místě stěžovatel vytýká krajskému soudu, že se v napadeném rozsudku vůbec nezabýval v žalobě zmiňovaným pokynem Ministerstva dopravy, a to *Metodickou pomůckou ke usměrnění některých správních činností v souvislosti s aplikací zákona č. 411/2005 Sb. ze dne 19. 5. 2006, č. j. 48/2006-160-LEG/1*. Tento metodický pokyn nebyl použit ani žalovaným. Stěžovatel cituje část textu pod bodem A.3 metodické pomůcky a dovozuje, že ustanovení § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu je vykládáno příliš tvrdě ve vztahu k právním skutečnostem (skutková jednání stěžovatele, za něž mu byl uložen trest), které nastaly před samotnou účinností zákona č. 411/2005 Sb. (v období od 28. 12. 2004 do 13. 2. 2005). Kdyby stěžovatel předvídal, že rozsudek Okresního soudu v Trutnově nabude právní moci až dne 27. 9. 2006 a v důsledku toho bude stěžovatel podroben postihu podle ustanovení § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu, musel by od samého počátku rezignovat na ústavně garantované právo obhajoby a nechat se odsoudit co nejdříve tak, aby rozsudek nabyl právní moci před účinností zákona č. 411/2005 Sb., tj. před 1. 7. 2006.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že se plně odvolává na své stanovisko zaujaté v napadeném rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Řízení o vrácení řidičského oprávnění je samostatným řízením a postup v něm byl v souladu s ustanovením § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu. Zákon o silničním provozu, resp. zákon č. 411/2005 Sb., neobsahuje

žádná přechodná ustanovení týkající se postupu v rámci řízení o vrácení řidičského oprávnění pro skutková jednání spáchaná před účinností zákona č. 411/2005 Sb., u kterých však rozhodnutí o uložení sankce nabylo právní moci až po účinnosti jmenovaného zákona; proto má žalovaný za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

V první řadě je nutno konstatovat, že Nejvyšší správní soud nenalézá oporu pro stěžovatelem tvrzenou existenci kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Rozhodnutí krajského soudu je plně srozumitelné, je z něho patrné, o čem a jak bylo rozhodnuto, a důvody rozhodnutí jsou v něm uvedeny způsobem nenechávajícím jakýchkoli pochyb o jejich logické nerozpornosti. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že jeho žalobní argumentace odkazující na obsah metodického pokynu vskutku nenalezla v odůvodnění napadeného rozsudku odezvu. Nelze však přehlédnout, že stěžovatel v žalobě (narozdíl od kasační stížnosti) své tvrzení o nedodržení procesního postupu správními orgány sice spojil s odkazem na konkrétní část zmiňovaného pokynu, ovšem bez toho, že by tato tvrzení jakkoli blíže rozvedl. K tato obecně formulovaným výhradám se mohl krajský soud jen obtížně věcně vyjádřit; míra neurčitosti stěžovatelem použité argumentace je natolik vysoká, že ji nelze považovat za meritorně projednatelný žalobní bod ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V obdobné věci se vyjádřil zdejší soud v rozsudku ze dne 15. 11. 2005, č. j. 8 Aps 1/2005 - 82 (publikovaném pod č. 932/2006 Sb. NSS) tak, že „[o]důvodnění rozhodnutí soudu (§ 54 odst. 2 s. ř. s.) se musí nepochybně vypořádat s jednotlivými tvrzeními účastníků; nelze však žádat, aby se soud věcně, podrobně a jednotlivě vypořádal i s těmi tvrzeními, která se z hlediska argumentace jeho rozhodnutí jeví nepodstatnými. V takovém případě postačí, vypořádá-li se soud s tvrzeními dostatečným odůvodněním jejich nepodstatnosti z hlediska použité argumentace (za předpokladu, že tato nepodstatnost není zcela zjevná).“ Z tohoto pohledu lze tedy krajskému soudu vytknout jistou nedůslednost při formulaci odůvodnění jeho rozsudku (jakékoli srozumitelné tvrzení v žalobě by nemělo zůstat zcela opomenuto), nejde však o natolik závažný deficit odůvodnění, aby založil nepřezkoumatelnost celého rozhodnutí.

Pokud jde o namítané nesprávné právní posouzení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], argumentace stěžovatele je vystavěna na principu retroaktivního působení novelizovaného znění § 102 zákona o silničním provozu, potažmo jeho retroaktivním výkladu v předcházejících řízeních. K tomu je vhodné nejprve uvést, že *pravou retroaktivitou* je stav, kdy nová právní úprava *zpětně* zakládá právní vztahy předcházející úpravou nezakotvené, případně stejným způsobem mění právní vztahy vzniklé dle dosavadní úpravy (zakládá tedy právní účinky do minulosti). Taková úprava je obecně nepřipustná; případné výjimky musí explicitně vyplývat z Ústavy či zákona, pro jejich existenci musejí být dány silné a obhajitelné důvody a musí být současně vyřešeny i s tím spojené dopady do již existujících řádně nabytých práv adresátů takové normy (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 12. 1992, sp. zn. Pl. ÚS 78/92 – všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). *Retroaktivita nepravá* je obvykle vykládána jako úprava, která *ex nunc* mění *do budoucna* právní vztahy založené předcházející právní úpravou; vznik právních vztahů a jejich právní následky, k nimž došlo ještě za účinnosti předcházející úpravy, však zůstávají nedotčeny a posuzují se dle úpravy původní. Tato forma retroaktivity (či spíše obecně forem zásahu do dříve nabytých práv, právních jednání a skutečností) je obecně přípustná, ledaže by představovala nezdůvodnitelný průlom do právní

jistoty adresátů normy (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 9/95, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, č. j. 2 As 57/2005 - 71, publikovaný pod č. 1124/2007 Sb. NSS).

V projednávané věci se evidentně o žádný z uvedených případů retroaktivity nejedná. Jak již zcela přiléhavě vyložil krajský soud, všechny právně relevantní skutečnosti nastaly až po datu 1. 7. 2006 (nabytí účinnosti novelizovaného znění § 102 zákona o silničním provozu). Stěžovatel pozbyl *ex lege* řidičské oprávnění podle ustanovení § 94a zákona o silničním provozu ke dni 27. 9. 2006 (kdy nabylo právní moci jeho odsouzení v trestní věci), ke dni 15. 1. 2008 nabylo právní moci usnesení trestního soudu o podmíněném upuštění od výkonu zbytku uloženého trestu zákazů činnosti a dne 16. 1. 2008 bylo zahájeno správní řízení o vrácení řidičského oprávnění. Je zcela evidentní, že aplikace novelizovaného ustanovení § 102 zákona o silničním provozu (včetně sporného odstavce pátého) nemůže být považována za retroaktivní výklad normy, byť i jen ve smyslu retroaktivity nepřímé. Bez nutnosti obsáhlých výkladů postačí konstatovat, že řízení o vrácení odňatého či (nově) pozbytého řidičského oprávnění je z logiky věci imanentně spojeno s předcházející ztrátou tohoto oprávnění, ať již k němu došlo cestou pravomocně skončeného správního řízení (před novelou) či *ex lege* (po novele). Jestliže tedy ke ztrátě řidičského oprávnění dochází až poté, co je pravomocně rozhodnuto o protiprávním jednání (buď automaticky, dle současné úpravy, či v navazujícím správním řízení, dle úpravy před novelou), je samotný okamžik spáchání deliktního jednání pro posuzovanou věc právně irelevantní. Stěžovatel byl tudíž povinen splnit zákonné podmínky, které v době zahájení správního řízení předepisoval zákon o silničním provozu ve svém ustanovení § 102 a byl tak povinen dostát i podmínce zakotvené v ustanovení § 102 odst. 5, tedy prokázat svou zdravotní a odbornou způsobilost. Aplikací ustanovení § 102 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 411/2005 Sb., tedy nedošlo k porušení zákazu retroaktivity zákona, jelikož zákon byl aplikován v aktuálním znění ke dni zahájení správního řízení.

Stěžovatel nicméně dále uvádí, že pokud by tušil, jakého „postihu“ v podobě aplikace ustanovení § 102 odst. 5 zákona se mu dostane, vzdal by se svého ústavně garantovaného práva na obhajobu a snažil by se, aby rozhodnutí ukládající mu trest zákazů činnosti nabylo právní moci ještě před 1. 7. 2006.

Nejprve je nutno podotknout, že ustanovení § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 411/2005 Sb., nelze vnímat jako postih. Nejedná se o ustanovení sankční, nýbrž preventivní, které dopadá na osoby, které pozbyly řidičské oprávnění na dobu delší než jeden rok. Návrat těchto řidičů do provozu na pozemních komunikacích může znamenat riziko ohrožení či narušení bezpečnosti a plynulosti dopravy, a to právě z důvodu jejich dlouhodobé neúčasti na provozu na pozemních komunikacích; proto zákonodárce přijal opatření k zabránění návratu do provozu na pozemních komunikacích těm řidičům, kteří neprokáží zachování jak zdravotní tak odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Smyslem této právní úpravy je tedy ověření odborné a zdravotní způsobilosti řidičů, a to z čistě preventivních důvodů. Tento dílčí závěr není pro věc zcela irelevantní, neboť shora popsaná námitka stěžovatele směřuje k porušení zákazu retroaktivity; v případě, kdy by bylo rozhodováno ve věcech administrativního či soudního trestání je zákaz retroaktivity (ve všech jejích formách) daleko přísnější.

Uvedl-li k tomu krajský soud, že není podstatné, zda rozhodnutí ukládající předmětnou sankci nabylo právní moci před nabytím účinnosti novely či po ní, nelze s ním bezesbýtku souhlasit. Sama skutečnost, že sankční rozhodnutí nabylo (případně) právní moci ještě za účinnosti původní úpravy jistě není rozhodující; pro posouzení podmínek vrácení řidičského oprávnění za účinnosti novelizované úpravy by však nebyla zcela bezpředmětná. Pokud by totiž bylo následně řidičské oprávnění pravomocně odňato ve správním řízení podle dosavadních

právních předpisů, tj. pokud by řízení o odnětí řidičského oprávnění podle ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2006, bylo pravomocně skončeno před nabytím účinnosti zákona č. 411/2005 Sb. nebylo by bez dalšího možné aplikovat ustanovení § 102 zákona o silničním provozu, ve znění od 1. 7. 2006, neboť odst. 1 tohoto ustanovení hovoří pouze o osobě, *která pozbyla řidičské oprávnění podle ustanovení § 94a zákona*. Ustanovení § 94a zákona o silničním provozu však v době do 30. 6. 2006 neplatilo. Již na první pohled zde tedy chybí právní úprava pro vracení řidičských oprávnění osobám, kterým bylo pravomocně odňato podle dosavadních právních předpisů a bylo by proto nutno zabývat se možnostmi (a tedy i limity) aplikace § 102 zákona o silničním provozu v novelizovaném znění cestou *analogie legis*. Obdobně obtížné by bylo právní posouzení situace, kdy by řízení o odnětí řidičského oprávnění [zahájené dle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, ve znění před novelou] nebylo skončeno do 30. 6. 2006. V takovém případě by totiž musela být vskutku řešena otázka možného retroaktivního výkladu zákona, zejména § 94a, ať již ve formě retroaktivity pravé či nepravé. V případě, kdy by správní řízení dle ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu bylo alespoň zahájeno, bylo by třeba zabývat se možným zásahem do principu ochrany minulých právních jednání, v případě, kdy by řízení o odnětí řidičského oprávnění zahájeno vůbec nebylo, mohla by se aplikace § 94a citovaného zákona dostat do kolize s principem ochrany minulých právních skutečností. Posouzení jednotlivých modalit věci by nicméně v nyní projednávané věci bylo zbytečné a jednalo by se jen o teoretické úvahy, bez konkrétního dopadu na posuzovaný případ. Podstatné totiž je, že trestní rozsudek ukládající stěžovateli trest zákazu činnosti nabyt právní moci až za účinnosti novelizovaného znění zákona a jakékoli úvahy o tom, jak by byla věc hodnocena, pokud by tomu tak nebylo, je nutně jen hypotetická a na shora uvedených závěrech nemůže ničeho změnit.

K námitce stěžovatele týkající se rozdílné aplikace ustanovení zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 411/2005 Sb., konkrétně ustanovení § 123b odst. 1 zákona, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu; daná námitka nemá jakoukoliv souvislost s předmětem řízení a není s to jakkoliv ovlivnit jeho výsledek.

Nelze hovořit ani o nepřiměřeně tvrdé aplikaci ustanovení § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu, jelikož předmětné ustanovení se aplikuje bez výjimky a zákon ani nepředpokládá možnost žádat o jakékoli úlevy v tomto směru. Fakt, že samotný okamžik, kdy došlo k deliktnímu jednání, není pro posouzení procesního režimu a hmotně právních podmínek řízení o vracení řidičského oprávnění relevantní, nemůže být vykládána jako nepřiměřená tvrdost zákonodárce; obdobně nepřihlédnutí k této skutečnosti nemůže být vykládáno jako nepřiměřená tvrdost soudu při aplikaci práva.

Konečně poukazuje-li stěžovatel na důvodovou zprávu k vládnímu návrhu zákona (schváleného pod č. 411/2005 Sb.), je na místě především uvést, že v tomto směru v žalobě ničeho nenamítal, ač tak zjevně učinit mohl; krajský soud se tedy s tímto důvodem nemohl vypořádat, a proto je takto nově uplatněná kasační námitka ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, dostupný z www.nssoud.cz, z něhož se podává, že *„ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu vigilantibus iura uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponесou případné nepříznivé následky s tím spojené.“*

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s., rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu